

Γράφει ο **Γιώργος Ράγκος**

Για κάποιους λόγους, που κάποια στιγμή θα πρέπει να μελετήσουμε, την τελευταία δεκαετία βλέπουμε όλο και περισσότερες, όλο και καλύτερες ισπανικές ταινίες στην κατηγορία θρίλερ (με την πραγματική έννοια του όρου). Σχηματικά, την αρχή αυτής της περιόδου μπορούμε να την τοποθετήσουμε με την εμφάνιση στις αίθουσες του **“Ορφανοτροφείο”** του J.A. Bayona και του **“Rec”** των Jaume Balagueró και Paco Plaza, το 2007.

Αν και είμαι ενάντια σε οποιαδήποτε εθνική ταμπέλα στη τέχνη, η αλήθεια είναι ότι αυτή η Ισπανία έχει δημιουργήσει σχολή σ’ αυτό το – δύσκολο και απαιτητικό – είδος σινεμά και αξίζει κανείς να την παρακολουθήσει από κοντά, για όσο αυτή κρατήσει. Στην εποχή μας, η Ισπανία για τα κινηματογραφικά θρίλερ είναι ό,τι η Σκανδιναβία για την αστυνομική λογοτεχνία.

Αντιπροσωπευτικό δείγμα αυτής της σχολής, είναι η δεύτερη ταινία του Oriol Paulo με πρωτότυπο τίτλο **«Contratiempo» (Ατύχημα)** που παίζεται αυτές τις ημέρες στις αίθουσες με τον -μάλλον ατυχή- ελληνικό τίτλο **“Ο Αόρατος Επισκέπτης”**.

Ο 42χρόνος Oriol Paulo, που γεννήθηκε στη Βαρκελώνη, έγινε γνωστός, το 2010, ως σεναριογράφος της ταινίας **“Les Ojos De Julia” (Τα Μάτια της Τζούλια)** και απέκτησε παγκόσμια φήμη, το 2011, με την πρώτη του κιόλας ταινία, στην οποία ήταν και σεναριογράφος, **“El Cuerpo” (Το Σώμα)**.

Το **«Contratiempo»**, πέντε χρόνια μετά, ακολουθεί, με λιγότερη φρεσκάδα αλλά με πιο ώριμο τρόπο, το ίδιο μοτίβο με το **“El Cuerpo”**. Και εδώ, ο Paulo δημιουργεί μία κλειστοφοβική και με διαδοχικές ανατροπές ταινία για τις αποφάσεις των ανθρώπων (που έχουν οικονομική δύναμη) σε απρόβλεπτες καταστάσεις, τις συνέπειες των αποφάσεών τους και την εξιλέωση της εκδίκησης (αυτών που υφίστανται τις συνέπειες αυτών των αποφάσεων).

Το στοίχημα του Paulo, και κάθε σκηνοθέτη που κάνει εντυπωσιακή είσοδο με την πρώτη του ταινία, ήταν να μην επαναλάβει τον εαυτό του στη δεύτερη ταινία. Νομίζω, ότι αυτό το στοίχημα το κέρδισε.

Η ιστορία στο **“Contratiempo”** είναι πιο απαιτητική, πιο περίπλοκη με συνεχή προσθήκη νέων κομματιών που κάνουν τον – έτσι και αλλιώς δύσκολο – αρχικό γρίφο ακόμα πιο δύσκολο, με αγωνία μέχρι το τέλος, με μία **αναπάντεχη ανατροπή** αλλά **“El Cuerpo”** που όμως και εδώ δεν την περιμένεις, που εκτός από την έκπληξη δημιουργεί και την αίσθηση της **-ηθικής και ταξικής- ικανοποίησης** στο θεατή με τον τρόπο που αποδίδεται η δικαιοσύνη.

Πολύ καλά δομημένη ταινία, με ορατές αναφορές σε Αλμοντοβάρ, Ντε Πάλμα και Χίτσοκ, με ένα αριστοτεχνικό μοντάζ του Jaume Marti που υπηρετεί τα χρονικά πίσω – μπρος της ταινίας, με ένα προσεγμένο σάουντρακ και φυσικά με πολύ καλές ερμηνείες του Mario Casas (πρωταγωνιστεί και στο Μπαρ που και αυτό σας συνιστώ να το δείτε), της Ana Wagener, του Jose Coronado (που πρωταγωνιστούσε και στο “El Cuerpo”) και της Barbara Lennie.

Για τον Oriol Paulo τα δύσκολα ξεκινάνε τώρα. Η επόμενη ταινία του θα κλείσει μία τριλογία στο ίδιο μοτίβο ή θα προσανατολιστεί σε άλλα περιεχόμενα. Δεν ξέρω αν έχει εξαντλήσει τα όριά του σ’ αυτό το μοτίβο αλλά, σε κάθε περίπτωση, έχει ανεβάσει, μόνος του, τον πήχη πολύ ψηλά.